

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis in genere; de Baptismo, de Confirmatione, Eucharistia, Sacrificio Missæ; Constitutionem Innocentii XII. super celebratione Missarum, variaque alia decreta

Genet, François

Parisiis, 1703

Caput XI. De frequentatione Sacramenti Eucharistiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40834

De Sacram. Euchar. Cap. XI. 193
mento Calicis infudit. Tunc sequitur singul-
tus & vomitus: in corpore atque ore violato
Eucharistia permanere non potuit.

In Concilio Tridentino habetur, quod plu-
ribus in locis Eucharistia olim pueris statim
post Baptismum dari consueverat, quod certè
sub sola vini specie fieri poterat. *Neque ideo* Concil. Trid.
tamen, inquit Concilium, damnanda est an- sess. 21. cap.
tiquitas, si eum morem in quibusdam locis 4.
servavit. Ut enim sanctissimi illi Patres sui
facti probabilem causam pro illius temporis
ratione habuerunt; ita certè eos nullà salutis
necessitate id fecisse sine controversia creden-
dum est.

Hæc etiam Ecclesiæ consuetudo, quâ pueris
Eucharistia olim dabatur, aperte ostendit &
probat, Fideles non putasse, Corpus & san-
guinem Domini nostri Jesu-Christi sola fide
in hoc Sacramento sumi; cum enim pueri
nullum fidei actum elicere possent, hoc Sa-
cramentum illis planè inutile fuisset.

C A P U T X I.

*De Frequentatione Sacramenti Eucha-
ristiæ & de dispositionibus ad illud
recipiendum requisitis.*

Quest. I. **E**ST NE necessarium crebrò ac-
cedere ad Eucharistiæ Sacra-
mentum?

Resp. Generaliter loquendo præstat sæpiùs
ad illud accedere, quàm ab eo abstinere, jux-
ta id quod habetur in Concilio Tridentino:
Optaret quidem Sacro-sancta Synodus, ut in Conc. Trid.
singulis Missis Fideles adstantes non solum sess. 22. cap.
spirituali affectu, sed Sacramentali etiam Eu- 61

Tomus III.

I

charistia perceptione communicarent, quò ad eos hujus sanctissimi sacrificii fructus uberior proveniret.

D. Th. in 4.
dist. 12. q. 3.
art. 2. in ref.
pons. ad 3. q.

Et ut ait Divus Thomas: Dicendum, quod in his qua sunt ex genere suo bona, peccatum non accidit, nisi ex aliquo accidente, dum inordinatè expleantur, & ideo in eis proficere per se bonum est: sed abstinere ab eis non est bonum, nisi ratione accidentis alicujus. Vnde cum Eucharistiam accipere sit bonum ex genere, assumere eam est bonum per se; abstinere est bonum per accidens; in quantum scilicet timetur ne inordinatè sumatur. Et quia quod est per se, præjudicat ei quod est per accidens; ideo simpliciter loquendo melius est Eucharistiam assumere, quàm ab ea abstinere. Videri potest Decretum de Communionem quotidiana. Tom. 4. in fine.

Quæst. 2. In praxi est-ne consulendum Sacerdoti ut quotidie celebret, aut Laïco, ut singulis diebus Eucharistiam percipiat?

S. Th. in 4.
dist. 12. q. 3.
art. 1. in ref.
pons. ad 2.

Resp. Dicendum cum Divo Thoma, quòd in hoc Sacramento duo requiruntur ex parte recipientis; scilicet desiderium conjunctionis ad Christum, quod facit amor; & reverentia Sacramenti, quæ ad donum timoris pertinet. Primum quidem incitat ad frequentationem hujus Sacramenti quotidianam; sed secundum retrahit. Vnde si aliquis experimentaliter cognosceret, ex quotidiana sumptione fervorem amoris augeri, & reverentiam non minui, talis deberet quotidie communicare. Si autem sentiret per quotidianam frequentationem reverentiam minui, & fervorem non multum augeri, talis deberet interdum abstinere, ut cum majori reverentia & devotione postmodum accederet. Vnde quantum ad hoc, unusquisque relinquendus est iudicio suo.

De Sacram. Euchar. Cap. XI. 195

Et Gennadius in Canone *Quotidie*, qui Canon vulgò tribuitur Divo Augustino, ait: *Quotidie Eucharistia Communionem percipere, nec laudo nec vitupero: omnibus tamen Dominicis diebus Communionem suadeo & hortor, si tamen mens sine affectu peccandi sit.*

Can. *Quotidie*.
De Consecr.
dist. 2.

Dixerit quispiam, ait Divus Augustinus, non quotidie accipiendam Eucharistiam, alius affirmet quotidie: faciat unusquisque quòd secundum fidem suam piè credit esse faciendum, neuter enim horum exhonorat Corpus & sanguinem Domini, si saluberrimum sacramentum certatim honorare contendunt: Neque enim litigaverunt inter se, aut quisquam eorum se alteri preposuit Zachæus & ille Centurio; cum alter eorum gaudens in domum suam suscepit Dominum; alter dixit, Non sum dignus ut intres sub tectum meum, ambo honorificantes Salvatorem diverso & quasi contrario modo: ambo peccatis miseri, ambo misericordiam consecuti. Ad hoc valet, quòd Manna secundum propriam voluntatem in ore cujusque sapiebat.

S. Aug. Ep.
118. ad Ja-
nuarium, cap.
3.

Circa Sacerdotes, ait sanctus Bonaventura, potest hæc forma teneri, ut nec nimis raro, nec nimis continuò celebrare vel imprætermisè sacram Hostiam studeant immolare: nimis enim continuè celebrare, aliquam videtur notare irreverentiam, cum vix aliquis sit tam devotus, qui semper eadem devotione ferveat, quod semper cum debita reverentia illud faciat & cordis ardore, quin aliquando reperiat quantaluncumque quod eum impediat.

S Bonav. lib.
2. de Profec-
tu Religio-
for. cap. 77.

Hoc autem de vulgaribus intelligendum est Sacerdotibus, non verò de iis qui singulari pietate fulgent, qui exemplo plurimorum

sanctorum quotidie celebrantium, aut communicantium, ad sacram Eucharistiam sine interruptione accedunt: sed id etiam confundere potest plures Sacerdotes, qui munia, & obligationes tam sancto statui convenientes sæpius negligunt, & tamen à celebratione quotidiana nunquam desistunt, licet parum de emendatione cogitent.

Quest. 3. Quot sunt dispositiones ad percipiendam cum fructu sacram Communionem?

Resp. Duplicis sunt generis; aliæ se tenent ex parte Corporis, aliæ ex parte animæ.

Quest. 4. Quænam sunt Corporis dispositiones ad Communionem requisitæ?

S. Carolus
Actor. P. 46
De Sacram.
Eucharis.

Resp. Egregiè illas describit sanctus Carolus dum ait: *Opus est ut jejuni fideles ad sacram mensam accedant; ita ut saltem dimidia antecedentis diei nocte usque ad illud temporis punctum quo Eucharistiam accipiunt, nihil omninò comederint, aut biberint. Sed præstantissimi hujus Sacramenti dignitas hoc postulat, ut qui matrimonio juncti sunt, aliquot dies à concubitu uxorum abstineant, Davidis exemplo admoniti, qui propositionis Panes cum à Sacerdote suscepturus esset, se suosque pueros ab uxorum consuetudine pueros jam tres ipsos dies esse professus est; & ex Canone etiam veteri, qui tres, vel quatuor, vel etiam octo dies abstinentia in hoc genere proponit. Quod ad Corporis habitum pertinet, quem in sacra Communionem adhibeant, hæc Parochus præmonebit & curabit, ut summâ reverentia omnique humilitate Fideles accedant ac sumant, oculis non vagis, sed in Christi Corpus piè coniectis, ore supra pannum lineum suppositum modeste porrecto, capite non demisso, linguâ paululum labrum in-*

De Sacram. Euchar. Cap. XI. 197

ferius intus attingente, non tamen extra os prominente, in qua particulam suscipiant: neque linguam ipsam retrahant, priusquam Presbyter manum removerit: tum verò caput humiliter demittant, ita etiam ut suspiriis abstineant, quibus particula possint excuti: pallio quantum fieri potest adhibito, non birretis, pileisve plumâ inaniter ornatis, armis depositis; toto denique Corporis habitu decenti, humili & modesto, non sordido. Mulieres non sumptuosas, non caudatis vestibus, non crinibus inaniter intortis, non fucò, aut pigmentis vultu illito; non pectore nudo, aut tenui velo obtecto, sed ita vestito, ut præter faciem quidquam nudum non cernatur, velo denso super faciem demisso. Canone Liquidò. De Consecr. dist. 2. Placuit Spiritui sancto, ut in honorem tanti Sacramenti, in os Christiani prius Dominicum Corpus intraret quàm ceteri cibi. Can. Omnis homo. De Consecr. dist. 2. Omnis homo ante sacram Communionem à propria uxore abstinere debet tribus, aut quatuor, aut octo diebus.

Et sanctus Hieronymus supra Matth. relatus à Divo Thoma ait; Si Panes propositionis ab his qui uxores tetigerant, comedi non poterant: quanto magis ille Panis qui de cælo descendit, non potest ab his qui conjugalibus paulò ante hæere complexibus violari atque contingi? Quod etiam expressè habetur in Epistola 50. sancti Hieronymi, ad Pammachium.

Rationem affert Divus Bonaventura his verbis: Ad illud quod obicitur de conjunctione cum uxore, dicendum, quòd rarò contingit quòd homo jungatur secundum illum actum debitum exigendo, quin sit sibi aliqua culpa. Si autem solùm reddendo debitum, non

S. Tho. 3. p. q. 80. art. 7. ad 2.

S. Bonav. in 4. sent. dist. 12. q. 3. p. 2. in fine.

credo quòd debeat retrahi , nisi de congruo , vel etiam causâ prolis.

S. Greg. in
Can. Vir cum
propria. 33.
q. 4.

Id ipsum clarè explicat sanctus Gregorius relatus in Canone , dum ait : *Si quis ergo sua conjuge non cupidine voluptatis captus , sed solummodo liberorum creandorum gratiâ utitur , ipse profectò de ingressu Ecclesie , seu de sumendo Corporis Domini sanguinisque mysterio , suo est relinquendus judicio ; quia à nobis prohiberi non debet accipere , qui in igne positus nescit ardere. Cùm verò non amor procreanda sobolis , sed voluntas dominatur in opere commixtionis , habent conjuges etiam de sua commixtione quod defleant.*

Quod quidem satis ostendit , secundùm communem Canonum Patrumque doctrinam , eos , qui matrimonii debitum petendo aliam habere intentionem , quàm prolis generationem , quod tamen sæpè contingit inter conjuges , ad hoc Sacramentum eodem aut sequenti die accedere minimè debere.

S. Tho. 3. p.
q. 80. art. 7.
ad 2.

Sanctus Thomas Patrum sententias interpretatur , dum ait : *Dicendum quòd coitus conjugalis , si sit sine peccato , (putà si fiat causâ prolis generanda , vel causâ reddendi debitum) non alia ratione impedit sumptionem hujus Sacramenti , nisi , sicut dictum est de pollutione nocturna , qua accidit sine peccato : scilicet propter immunditiam corporalem & mentis distractionem.*

Editto del 30,
Nov. 1683.

Inter alias externas dispositiones à sancto Carolo superiùs indicatas , illa certè à mulieribus præcipuè observanda est , ut scilicet ad sacram mensam pectore aperto accedere non audeant ; cùm præsertim in Edicto ab Eminentiissimo Cardinali Carpegna Vicario , de mandato Innocentii XI. publicato reperiantur hæc verba vulgaria : *Si comanda per parte della*

Santità sua, in virtù di santa obediènza, à tutte le Donne di qualsivoglia stato, grado, e conditione si siano, che non comparischino per le strade, ne altri luoghi publici, ne rispettivamente l'arteggiane nelle loro botteghe, e molto meno si faccino vedere per le Chiese con il petto, ò spalle, ò braccia scoperte; mà copriano le spalle e il petto sino al collo, e le braccia sino à i polsi delle mani, con drappo ò altra cosa che sia densa e non trasparente: Prohibendo ne contrafacientes ad Sacramenta Pœnitentiæ, aut Eucharistiæ admittantur.

Quæst. 5. Licet-ne in aliquo casu etiam non jejunis porrigere Eucharistiam?

Resp. Potest quidem Viaticum brevi morituris dari non jejunis, ut ait Rituale Romanum. Quod etiam definitum fuit in Concilio Constantiensi his verbis: *Decreuit ac definit, quòd licet Christus post cœnam instituerit & discipulis administraverit hoc venerabile Sacramentum; tamen, hoc non obstante, sacrorum Canonum autoritas & Ecclesiæ approbata consuetudo servavit & servat, quod hujusmodi Sacramentum nec post cœnam conficiatur, nec sumatur à non jejunis, nisi in casu infirmitatis, aut alterius necessitatis à jure vel Ecclesiâ concessio vel admissio.*

Conc. Constant. sess. 13.

Observandum tamen cum Divo Thoma, quod Reliquiæ cibi remanentes in ore, si casualiter transglutiantur, non impediunt sumpcionem hujus Sacramenti; quia non trajiciuntur per modum cibi, sed per modum salivæ. Et eadem ratio est de reliquiis aquæ vel vini, quibus os abluatur, dummodo non trajiciantur in magna quantitate, sed permixta salivæ; quod vitari non potest.

S. Tho: 3. p. q. 80. art. 8. ad 4.

Quæst. 6. Infirmus periculosè laborans, qui semel non jejunus communicavit, potest-ne

pluries etiam non jejunus communicare?

Resp. Hujusmodi infirmus multoties Eucharistiæ Sacramentum etiam non jejunus percipere potest perseverante morbo, vel ingravescente morbi periculo. *Quod si ager, dicitur in Rituali, sumpto Viatico supervixerit, vel mortis periculum evaserit, & voluerit communicare, ejus pio desiderio non deerit Parochus, quoties aequum videbitur: quin & per modum Viatici, infirmo, etiam non jejuno iterum concedet, si postquam convalescerit, denuò in aliquod grave mortis periculum, incidere: Maternâ Ecclesiæ indulgentiâ, quæ in Concilio Constantiensi congregata eam facultatem ægrotantibus impertit, ut non jejuni communicarent gaudere poterit ægrotus: Hac autem Concilii facultas, cum non sit ad unam vicem redacta, sed indefinitè concessa, patet eam à Concilii Patribus indultam, ut quoties justa necessitas exigeret, ægrotantibus non jejunis hoc Sacramento jam semel donato, interjecto inter utriusque Viatici perceptionem sex, aut octo dierum spatio, iisdem etiam non jejunis saluberrimum denuò Viaticum concederetur.*

Quæst. 7. Pollutiones quæ aliquando in somno contingunt, impediunt-ne perceptionem sacræ Communionis?

Resp. Divus Thomas tum scientia tum puritate Angelorum æmulator, huic quæstioni solidissimè sic respondet: *Pollutio quandoque ex illusionè accidit, quando phantasmata per causam extrinsecam spiritualem, scilicet demones, commoventur. Quandoque ex reliquiis præteritarum cogitationum: quod est causa spiritualis intrinseca. Quandoque ex causa intrinseca naturali, quæ quidem causa, vel fuit voluntati subjecta, sicut est quando ex*

S. Tho. in 4.
di 7. 9. art.
4. q. 1. in res-
pons. ad 2.
quæst.

De Sacram. Euchar. Cap. XI. 201

superfluitate cibi aut potus precedente, pollutio
accidit; vel non fuit voluntati subjecta,
sive accidat ex debilitate natura impotentis
retinere semen, sive ex ejus virtute superflua
expellentis, sive quocumque alio modo, in
idem redit. Secundo distinguitur pollutio quan-
tum ad modum. Quia quandoque accidit sine
imaginatione, quandoque cum imaginatione;
hoc dupliciter, quia quandoque in ipsa somni
imaginatione homo turpitudini consentit,
quandoque dissentit, & tamen pollutio accidit.
Quando ergo sine imaginatione pollutio acci-
dit, signum est quod pollutio ex causa sit cor-
porali intrinseca; sed quando cum imagina-
tione, potest sic vel sic esse. In omnibus igitur
prædictis pollutionibus, corporalis immun-
ditia est communis: sed quædam mentis hebe-
ratio non est, nisi in illis pollutionibus quæ
cum imaginatione accidunt; quia in illis quæ
sine imaginatione accidunt, anima nihil par-
ticipare videtur. Nulla autem dictarum est
peccatum, ut ex dictis patet; sed potest esse
effectus peccati, significans præcedens pecca-
tum vel veniale vel mortale. Peccatum autem
mortale ex necessitate à perceptione Eucharis-
tiæ impedit: quia mortaliter peccat, qui cum
conscientia peccati mortalis accedit: heberudo
autem mentis & immunditia corporalis, ex
quædam decentia honestatis, quia indevotio
quædam videtur sic accedere, nisi necessitas
urgeat. Et ideo considerandum est utrum in
causa pollutionis possit inveniri peccatum præ-
cedens, quia cogitatio turpium quandoque est
sine peccato, sicut cum in cogitatione tantum
manet, ut cum quis disputans de talibus, oportet
quod loquens cogitet; aliquando etiam
cum peccato veniali, quando ad affectionem
cogitatio pertingens in sola delectatione fini-

„ tur ; quandoque etiam cum mortali , quando
 „ consensus adjungitur ; & quia cogitationi tali
 „ de propinquo est delectatio , & delectationis
 „ consensus : Inde etiam in dubium potest verti ,
 „ utrum sequens pollutio ex peccato acciderit ,
 „ vel non , & aut veniali aut mortali : tatis ta-
 „ men probabiliter potest conjici non præcessisse
 „ consensum , quando in ipsa somni imaginatione
 „ anima dissentit ; non tamen oportet quòd si
 „ consentiat , consensus in vigilando præcesserit ,
 „ quia hoc potest accidere propter ligamen ju-
 „ dicii rationis , quòd quandoque magis , quan-
 „ doque minùs est liberum in somno . Unde in
 „ tali pollutione , si ad causam recurrrens dubitet
 „ de consensu , omninò abstinere debet . Si au-
 „ tem expressè invenerit consensum non præces-
 „ sisse , & necessitas urgeat , aut aliqua causa
 „ potior reformet pactum , potest accedere , aut
 „ etiam celebrare non obstante corporis im-
 „ munditia aut hebetatione mentis : aliàs si ne-
 „ cessitas non incumbat , videtur non exhibere
 „ reverentiam debitam Sacramento ; non tamen
 „ si celebrat , mortaliter peccat , sed venialiter ;
 „ sicut cum quis quandoque mentis evagatio-
 „ nem patitur . Quando autem ex illusionis acci-
 „ dit , si illusionis causa in nobis præcessit , putà
 „ cum quis indevotus ad dormiendum accesserit ,
 „ idem est judicium ac de pollatione quæ ex co-
 „ gitatione præcedenti causatur ; si autem in
 „ nobis causa non præcesserit , imò magis causa
 „ contraria , & hoc frequenter accidat , & præ-
 „ cipuè in diebus quibus quis communicare de-
 „ bet ; signum est quòd diabolus homini fructum
 „ Eucharistiæ percipiendæ auferre conatur . Unde
 „ in tali casu consultum fuit cuidam Monacho ,
 „ ut in Collationibus Patrum legitur , quòd
 „ communicaret ; & sic Diabolus videns se non
 „ posse consequi intentum , ab illusionis cessavit .

De Sacram. Euchar. Cap. XI. 203

Quaest. 8. Quænam sunt animæ dispositiones, quibus communicatio redditur sacrilega?

Resp. Ut diximus ex Divo Thoma; peccatum mortale ex necessitate à perceptione Eucharistiæ impedit, quia mortaliter peccat, qui cum conscientia peccati mortalis accedit, aut sine tali conscientia, si ex ejus culpa, credit separatam esse, & non sit, contra mandatum Apostoli: *Probet autem seipsum homo; & sic de Pane illo edat, & de Calice bibat.*

1. ad Corin.
th. cap. 11.

Et ex Concilio Tridentino, in quo sic legitur: Ecclesiastica autem consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius mortalis peccati, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa Sacramentali Confessione, ad sacram Eucharistiam accedere debeat. Quod à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex officio incubuerit celebrare, hæc sancta Synodus perpetuò servandum esse decrevit, modò non desit illis copia Confessoris; quòd si, necessitate urgente, Sacerdos absque prævia Confessione celebraverit, quam primùm confiteatur.

Conc. Trident. sess.
13. cap. 7.

Quaest. 9. Sufficit-ne ut quis immunis sit à mortali peccato, ad recipiendam cum fructu sacram Communionem?

Resp. Certum est, ad recipiendum totum Communionis fructum, non sufficere, ut quis immunis sit à quocumque mortali peccato, sed insuper requiri, ut immunis sit ab omni affectu voluntario venialium peccatorum, ut habetur in Can. *Quotidie*, quem Gratianus attribuit Divo Augustino, in quo sic legitur: *Quotidie Eucharistia* Communionem percipere, nec laudo, nec vitupero: omnibus tamen Dominicis diebus communicandum suadeo & hortor; si tamen mens sine affectu peccandi sit. Nam habentem adhuc voluntatem

Can. *Quotidie*. De
Consecr.
dist. 29

- » peccandi , gravari magis dico Eucharistiæ per-
 » ceptione , quàm purificari. Et ideo quamvis
 » quis peccato mordeatur , peccandi non habeat
 » de cætero voluntatem , & communicaturus
 » satisfaciat lacrymis & orationibus , & confi-
 » dens de Domini miseratione , qui peccata piæ
 » confessioni donare consuevit , accedat ad Eu-
 » charistiam intrepidus & securus. Sed hoc de
 » illo dico , quem capitalia & mortalia peccata
 » non gravant.

Huic Canoni innixus S. Franciscus Salesius,
 in introductione ad vitam devotam , Philothea
 suadet , ut singulis diebus Dominicis commu-
 nicet , modo absit affectus ad peccata morta-
 lia , & venialia. Quare hæc regula , ex sancto
 Francisco Salesio , dari potest ; quod ad suaden-
 dum alicui ut singulis diebus Dominicis com-
 municet necesse est ut sit exemptus ab omni
 peccato mortali , neque habeat affectum ad
 veniale , & magnum habeat communicandi
 desiderium. Ita suadet S. Franciscus Salesius
 2. p. cap. 20.

Quæst. 10. Quid intelligis cum asseris , de-
 ponendum esse omnem affectum etiam venia-
 lium peccatorum , ad fructuosè Communionem
 percipiendam ?

Resp. Intelligo renunciandum esse ex animo
 cuicumque rei , quæ Deum quamvis leviter
 possit offendere ; & operam dandam hujus-
 modi defectibus seriò emendandis , ad quos se
 quis propensum agnoscit.

S. Ansel-
 mus in 1.
 ad Corin-
 th. cap. 11.

- » Quare S. Anselmus ait : *Ante Communionem*
 » *nem* ubi est homo , versetur ante oculos ejus
 » imago futuri judicii , & quidquid in se viderit
 » quod à iudice venturo reprehendi possit & pu-
 » niri , ipso nunc in seipso reprehendat & puniat.
 » Peccata enim sive parva , sive magna , impu-
 » nita esse non possunt , quia aut homine pu-

niente aut Deo judicante *plectuntur.* cc

Verum autem, & præcipuum ex mediis, ad discernendum sit-ne in nobis aliquis affectus peccati venialis, est expendere, seu examinare, an aliquam adhibeamus diligentiam, ut præveniamus naturæ nostræ, ad hæc peccata propensionem; & fideliter applicemus remedia, quæ ab his eximere nos possunt. Sic qui propensus est ad levia mendacia proferenda, debet, quantum fieri potest, ante Communionem se retractare. Ille qui nimis propensus est ad sua commoda inordinatè quærenda, deberet se exercere in aliqua mortificatione quotiescumque agnoscit amorem suarum commodatum illum impulisse ut Deum leviter offenderet: qui se ad vanam gloriam inclinatum videt, deberet se in rebus humilibus exercere, ut se abjectum ostenderet coram illis cujus æstimationem inaniter prosequabatur, & sic de cæteris.

Quæst. II. Sufficit-ne ad frequentem Communionem carere affectu peccandi?

Resp. Præterea requiritur, ex Divo Salesio supra citato, magnum communicandi desiderium. Quare S. Chrysostomus ait, *Nemo igitur* cum nausea accedat, nemo remissus: sed excitati, ac incensi, ac ferventes omnes accedant. Non videtis quantâ infantæ animi alacritate mamillas arripiunt? Qua pressione papillis infigunt labia? Non minori cupiditate nos quoque ad hanc mensam, & ad hujus Calicis spiritualementem accedamus papillam; imò verò majori desiderio quasi lactentes pueri gratiam Spiritûs sugamus. Unus sit nobis dolor, una mœstitia, si hoc alimento spirituali privamur.

Verum ne nosmetipsos in hoc desiderio fallamus, sciendum est, hujusmodi desiderium duplicis esse generis, sicut duplex est fames

cc S. Chry-
soft. hom.
cc 8, in Matt;

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

circa corporale nutrimentum; altera quæ provenit ex vera digestionem, seu concoctionem, estque salutaris; altera quæ provenit ex stomachi intemperie, estque mala, seu perniciofa; quia indicat aliquam indispositionem: sic accidit in nostro casu, & attentè advertendum est, an hoc desiderium communicandi, sit vera fames spiritualis alimenti, & procedat ab animo divino amore inflammato, ut ait supra relatus Divus Thomas; quo fit ut cupiamus uniri Christo, & ejus vitâ vivere? an sit perniciofa fames ab extranea aliqua causa, aut vitiofa qualitate proveniens, ut cum quis ob mundi honestatem, ad virtutis ostentationem, aut ob alia hujusmodi motiva ad sacram Communionem accedit.

Argumentum tutissimum, & evidentissimum in hac fame discernenda, est fructus, seu progressus qui percipitur ex sacra Communionem, cum juxta sanctos Patres, Jesus-Christus in hoc Sacramento se nobis præbeat, ut verè Dii simus, sicut ipse verè est homo. Idcirco si post Communionem quis fideliter carat abstinere ab iis omnibus, vel etiam minimis, quæ Deum offendunt, vitiosos affectus superare, & à maculis quæ ex prava cupiditate nascuntur, se continuo purgare: tunc verum sine dubio est desiderium communicandi: tunc vera omnino fames Divini illius cibi.

Quæst. 12. Est-ne consulendum iis qui se peccatorum mortalium conscios norunt, ut statim post Confessionem communicent?

Resp. Dicendum, cum Divo Thoma, quòd non esset consulendum alicui, quòd statim post peccatum mortale, etiam contritus & confessus, ad Eucharistiam accederet, sed deberet, nisi magna necessitas urgeret, per aliquod tempus propter reverentiam abstinere.

D. Th. in 4.
dist. 9. art. 4.
q. 1. in resp.
ad 2. quæst.
ad 1.

De Sacram. Euchar. Cap. XI. 207

Et S. Ambrosius relatus in Canone ait: *Nonnulli ideo poscunt pœnitentiam, ut statim sibi reddi Communionem velint. Hi non tam se solvere cupiunt, quàm Sacerdotem ligare: suam enim conscientiam non exuunt, Sacerdotis induunt, cui præceptum est: Nolite sanctum dare canibus, neque miseritis margaritas vestras ante porcos. Hoc est, immundis spiritibus sacra Communionis non impendenda consortia.*

Can. Nonnulli.
De Pœnit.
dist. 1.

Denique S. Isidorus ait: *Ceterùm si talia sunt peccata, quæ quasi mortuum removeant ab Altari, prius agenda pœnitentia est, ac sic deinde hoc salutiferum medicamentum suscipiendum: qui enim manducat & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit. Hoc est enim indignè accipere, si eo tempore quis accipiat, quo debet agere pœnitentiam. Idem habet S. Augustinus Epist. 100. S. Anselmus in 1. ad Corinth. cap. 11. Ita sancti Patres de summa hujus Sacramenti dignitate divinitus persuasi; sed non ita recentiores aliquot Casuistæ, qui vel maximè indignos ad sacram Communionem impellebant, ut patet ex sequenti horrenda profectò propositione damnata ab Innocentio XI. *Frequens Confessio & Communio, etiam in his qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.**

S. Isidorus
Hispan. lib. 14
de Officiis
Ecclesiasticis

Quest. 13. Quid injungere debent Confessores Pœnitentibus imparatis, quibus ad aliquod tempus differunt sacram Communionem?

In Decreto
contra 69.
Propositiones
2. Martii 1679.
Propos. 56.

Resp. Injungere debent, ac præscribere remedia, quibus removeantur ab omni peccati affectu; & primò eos obligare, ut mundanas dimittant conversationes, & in recessu vivant, prout uniuscujusque patitur status, sive conditio. Nam si Christus nutriturus animas

Matth. 13.

nostras solo Dei verbo, nos immunes exigit à sollicitudine sæculi, & fallacibus mundi divitiis, asseritque, quod *Sollicitudo sæculi istius & fallacia divitiarum suffocat verbum, & sine fructu efficitur*: requiret-ne fortasse minus ab iis, quos propria carne dignatur in hoc Sacramento pascere.

Obligare eos debent, ut diligenter conscientias excutiant, agantque congruam pœnitentiam peccatorum, quorum se noverint conscios, cum hoc examen, & hæc pœnitentia debeant Communionem præcedere ex S. Anselmo supra relato.

Præscribere debent Confessarii, ut per aliquot temporis spatium orationi, & lectioni spiritali vacent; in actibus humiliationis animæ & corporis se exercent, eo quod propria culpa meruerint hoc Sacramento Divino privari, offerantque Deo in peccatorum satisfactionem afflictiones & labores propriæ cujusque conditioni annexos.

Denique obligare eos debent, ut sæpè recolant, seu cogitent commoda & ingentes fructus, quos percepturi sunt ex hoc Sacramento, si se ad illud recipiendum disponant, ut oportet, omni bonorum operum genere, ut sunt jejunia, mortificationes, eleemosynæ, orationes frequentiores, & alii id generis pietatis & pœnitentiæ actus.

